

[Inger Stilling Pedersen]

gen Winther ret i. Men det er svært at have det godt, hvis man har økonomiske problemer, hvis man har boligproblemer og har mange ting at slås med, hvis man har småbørn, der skrider om natten, og man skal møde på arbejde om morgenen, og så skrider de næste nat igen, så man er helt udkørt til sidst. Så er det svært at klare situationen, og så kan vi sagtens stå herinde og snakke om sundhed og sundhed, hvis vi ikke vil gøre noget ved det.

En anden ting er så at oplære børnene, ikke mindst gennem skolen, hvor jeg selv har haft den glæde at undervise netop i faget hjemkundskab. Her har man mulighed for at give børnene en viden, som de er meget glade for at få, og en sådan viden kan bringes med hjem.

Et problem, som jeg også skal have tid til at komme ind på, som også mange andre har været det, er, at man jo på mange måder ødelægger sig selv. I Danmark har man lov til at ødelægge sig selv – det skal man vel også have – men lige så snart man har ødelagt sig selv, skal det offentlige stå parat med alle midler for at gøre skaden god igen. Det er vel også rimeligt – det er vi alle enige om – men hvor længe kan vi have råd til det, hvis vi ikke også gør en indsats for at fortælle hinanden, at der er altså visse ting, der er skadelige?

Alkohol har været draget frem af mange, ligesådan tobaksrygning. Jamen vi ved det jo godt, men vi gør ikke noget ved det. Vi går heller ikke foran her i Folketinget. Nej, for det er jo sådan noget, som alle gør, og som man siger i sine taler, men som man ikke er parat til at gøre noget for, og så længe man ikke vil gøre en indsats på det område, svigter man de svage.

Under Nordisk Råds sidste session talte vi om alkoholfrie områder og om, at det måtte være en selvfølge for arbejdsmarkedets parter, at i den tid, man er i arbejde, er arbejdspladsen alkoholfri.

Jeg mener også, at man skal gå ind for alkoholfri trafik. Nu får vi lejlighed til at diskutere trafik næste onsdag, så jeg behøver ikke bruge så meget tid på det i dag.

Man kunne også sørge for, at der var alkoholfrie områder for de unge, altså steder, der bevidst er holdt fri for alkohol. Og så kunne vi voksne gå foran med et godt eksempel. Problemet er jo, at vi er dårlige eksempler, når det drejer sig om at vise, at man godt kan more sig og feste, også når man er en 12-13 år, uden at man absolut skal styrkes lidt først.

Det farlige ved disse ting er, at en stor del af disse unge måske ikke tager skade, men den lille del, der er svagt stillet på en eller anden måde, betaler prisen.

Der var en 15 års pige, der skrev i B.T. for nogle år siden, at det var de samme 2-3, der var berusede i den 8. klasse hele tiden. Det er vel også de samme 2-3, som bliver alkoholikere i fremtiden.

Hvis vi virkelig kunne stå sammen og sige: Vi vil gøre noget ved det her, og vi vil altså gå foran! Jeg taler ikke om forbud mod alkohol, men om en begrænsning, en bekæmpelse af alkoholmisbruget, og det gælder også den måde, det eventuelt starter på.

Og så tobakken. Det er jo sådan, at nu kan endda folketingsmedlemmer blive sure på én, hvis man henstiller, at de slukker cigaren eller cigaretten, for det skal de nu nok selv passe om de vil gøre eller ej. Men så kan de jo gå hen til sig selv og gøre det.

Vi ved jo, at den passive rygning gør stor skade. Og hvad med hjemmene, hvor man ryger, selv om der er småbørn og man ved, at deres lunger i hvert fald ikke har godt af det? Jo, der er mange ting på det område, vi kan tage fat på.

Vi ved, at der er mange mennesker, der dør hvert år af sygdomme. Ministeren har draget kræftsygdomme frem; vi har nævnt ulykkerne og hjerte-kar-sygdommene. Men der er jo også ting, som måske ikke er dødelige, men som er årsag til mange sygedage og mange dårlige dage. Vi skulle måske også se på, hvor længe et menneske egentlig skal leve, hvor længe vi skal være med til at forlænge livet, eller om vi skal sørge for, at vi i den tid, vi er her, får et så godt liv som overhovedet muligt. Det vil sige, at vi ikke bare tænker på dem, der dør tidligt, men også tænker på f.eks. skeletsygdomme, ryggsygdomme, slidte knæ og mange, mange andre ting, som gør, at hver dag måske er en pine, og hvor man kunne gøre en indsats ved at forebygge. Men hos dem, der har fået disse skader, kan det jo ikke så godt forebygges; dér kan man så gøre noget for at lindre det.

Kræftsygdomme er også nævnt. Det er vel én af vore meget store svøber, én af dem, vi meget alvorligt frygter alle sammen. Vi ved ikke nok, er der også sagt, om, hvordan den opstår. Man ved noget om kostens betydning. Man underviser i skolen, og der har også været en kampagne om det i radio og tv: Du er, hvad du spiser. Den